

2. Pretēji Pirmās instances tiesas vērtējumam, saistībā ar iegūto atšķirtspēju sniegtos pierādījumus atbildētājs esot pārbaudījis nepareizi attiecībā uz katru dalībvalsti atsevišķi, jo tas acīmredzami esot pretrunā Regulas par Kopienas preču zīmi 7. panta 3. punktam, kas prasot atšķirtspējas izmantošanas rezultātā iegūšanu Kopienā. Tas, kas atbildētājam esot bijis jādara, ir nevis novērtēt dalībvalstu skaitu, bet gan izskatīt sniegtos pierādījumus kopumā un novērtēt, vai tie sniedz loģisku priekšstatu par turpinātu izmantošanu pietiekami lielā ģeogrāfiskā teritorijā pietiekami ilgā laikposmā pirms reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas.

(¹) Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.).

Apelācija, ko 2007. gada 22. novembrī ierosinājusi Zviedrijas Karaliste par Pirmās instances tiesas (virspalāta) 2007. gada 12. septembra spriedumu lietā T-36/04 Association de la presse internationale ASBL (API)/Eiropas Kopienų Komisija

(Lieta C-514/07 P)

(2008/C 51/54)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Zviedrijas Karaliste (pārstāvji — A. Falk un S. Johannesson)

Pārējās lietas dalībnieces: Association de la presse internationale a.s.b. l. (API) un Eiropas Kopienų Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Pirmās instances tiesas 2007. gada 12. septembra sprieduma lietā T-36/04 rezolutīvās daļas otro punktu;
- pilnībā atcelt Komisijas 2003. gada 20. novembra lēmumu atbilstoši API prasījumiem Pirmās instances tiesā un tādējādi arī attiecībā uz atteikto piekļuvi dokumentiem, kurus Komisija iesniedza lietā T-209/01 Honeywell/Komisija, lietā T-210/01 General Electric/Komisija un lietā C-203/03 Komisija/Austrija; un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Pārsūdzētajā spriedumā Pirmās instances tiesa esot nepareizi piemērojusi Kopienas tiesības, neatceļot Komisijas lēmumu pilnībā.

2. No vienas puses Pirmās instances tiesa konstatēja, ka saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (¹) 4. panta 2. punktu iestādēm ir pienākums izvērtēt, vai iepazīšanās ar dokumentu īpaši un konkrētā veidā nodarītu kaitējumu interesēm, ko aizsargā izņēmums. Tikai šādā gadījumā izņēmums var būt pamats atteikumam atļaut iepazīties ar dokumentu. Šāds vērtējums ir jāveic attiecībā uz katru dokumentu atsevišķi. Apelācijas sūdzības iesniedzēja atbalsta šo secinājumu.

3. Tomēr, no otras puses Pirmās instances tiesa secināja, ka tieši šajā gadījumā Komisijai nebija pienākuma veikt šādu vērtējumu, norādot uz apstākli, ka pastāv vispārēja prasība nodrošināt konfidencialitāti dokumentiem, kuri iesniegti lietās, kas atrodas izskatīšanā, līdz ir notikusi procesa mutvārdu daļa. Šī vispārējā konfidencialitātes prasība daļēji ir pamatota ar tiesībām uz taisnīgu tiesu neatkarīgā tiesā un daļēji — ar apstākli, ka Komisijai ir jāvar aizstāvēt savas tiesības kā lietas dalībnieci. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa atzina, ka Komisija nav veikusi nepareizu vērtējumu, atsakot piekļuvi iesniegtajiem dokumentiem.

4. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šis nolēmums nav savienojams ar pienākumu izvērtēt jautājumu par atļauju iepazīties ar dokumentu, ņemot vērā konkrētā dokumenta saturu. Ar savu spriedumu Pirmās instances tiesa tādējādi esot nepareizi piemērojusi Kopienas tiesības.

(¹) OV L 145, 43. lpp.

Prasība, kas celta 2007. gada 30. novembrī — Eiropas Kopienų Komisija/Austrijas Republika

(Lieta C-535/07)

(2008/C 51/55)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — R. Sauer un D. Recchia)

Atbildētāja: Austrijas Republika

Prasītājas prasījumi:

Atzīt, ka

— Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Padomes 1979. gada 2. aprīļa Direktīvas 79/409/EEK par savvaļas putnu aizsardzību (¹) 4. panta 1. un 2. punkts un,

attiecīgi, Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvas 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību ⁽²⁾ 6. panta 2. punkts, skatīts kopā ar 7. pantu,

- a) saskaņā ar ornitoloģiskiem kritērijiem pareizi nenosakot ("Hansang" — Burgenland federatīvajā zemē) vai, attiecīgi, nenorobežojot ("Niedere Tauern" Steiermark federatīvajā zemē) skaitliski un lieluma ziņā vispiemērotākās teritorijas Austrijā kā īpaši aizsargājamas teritorijas atbilstoši Putnu aizsardzības direktīvas 4. panta 1. vai, attiecīgi, 2. punktam;
- b) daļai no līdz šim noteiktajām īpaši aizsargājamām teritorijām nenodrošinot tiesisku aizsardzību, kas atbilstu Putnu aizsardzības direktīvas 4. panta 1. vai, attiecīgi, 2. punktam vai, attiecīgi, Dzīvotņu direktīvas 6. panta 2. punktam, skatītam kopā ar 7. pantu,

— piespriet Austrijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Padomes Direktīvas 79/409/EEK (Putnu aizsardzības direktīvas) 4. panta 1. un 2. punkts uzliek par pienākumu dalībvalstīm pasludināt par īpaši aizsargājamām teritorijām (ĪAT) visas tās teritorijas, kas skaitliski un lieluma ziņā ir vispiemērotākās sugu, kas minētas I pielikumā, saglabāšanai, kā arī veikt atbilstošus pasākumus regulāri sastopamo migrējošo putnu sugu, kas nav minētas I pielikumā, saglabāšanai. ĪAT ir jāpiesūta tiesisks aizsardzības statuss, kas ir piemērots, lai cita starpā nodrošinātu Direktīvas I pielikuma minēto putnu sugu izdzīvošanu un vairošanos, kā arī regulāri sastopamo migrējošo putnu sugu, kas nav minētas I pielikumā, vairošanos, spalvu mešanu un ziemošanu. Tā kā saskaņā ar Padomes Direktīvas 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (Dzīvotņu direktīva) 7. pantu pienākumi, cita starpā, tie, kas noteikti ar šīs direktīvas 6. panta 2. punktu, attiecībā uz īpaši aizsargājamām teritorijām, aizstāj tos pienākumus, kas izriet no Putnu aizsardzības direktīvas 4. panta 4. punkta 1. teikuma, šo teritoriju tiesiskajam statusam turklāt ir jānodrošina arī, lai tajās tiktu novērsta dabisko dzīvotņu un sugu dzīvotņu noplicināšanās, kas skar sugas, kuru dēļ noteikta attiecīgā teritorija, kā arī lai novērstu būtiskus šo sugu traucējumus.

Nenosakot "Hansang" apgabalu par ĪAT, nenorobežojot īpaši aizsargājamo teritoriju "Niedere Tauern" atbilstoši Putnu aizsardzības direktīvas prasībām un, visbeidzot, daļai no līdz šim noteiktajām īpaši aizsargājamām teritorijām nenodrošinot tiesisku aizsardzību, kas atbilstu iepriekš minēto noteikumu prasībām, Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs Kopienas tiesību normas.

Lai gan Austrijas Republika ir atzinusi vajadzību noteikt "Hansang" apgabalu par ĪAT un ir vairākkārt apstiprinājusi nodomu to izdarīt, tomēr savu apņemšanos noteikt ĪAT nav izpildījusi līdz argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigām.

Apgabala "Niedere Tauern" nenorobežošana, kas nav notikusi saskaņā ar Putnu aizsardzības direktīvu, attiecas, pirmkārt, uz

nepietiekamu morinella tārtiņam vajadzīgās dzīvotnes ievērošanu un, otrkārt, uz nepietiekamu atsevišķām meža putnu sugām, tas ir, tādām sugām kā pelēkā dzilna (*picus canus*) un mežzirbe (*bonasa bonasia*), noteikto dzīvotņu iekļaušanu. Izvēloties un norobežojot ĪAT, dalībvalstīm gan ir zināma rīcības brīvība, tomēr to ierobežo tas, ka šo teritoriju noteikšana atbilst direktīvai noteiktiem ornitoloģiskiem kritērijiem. It īpaši dalībvalsts nav tiesīga, izvēloties un norobežojot ĪAT, ievērot Putnu aizsardzības direktīvas 2. pantā vai, attiecīgi, Dzīvotņu direktīvas 6. panta 4. punktā minētās saimnieciskās prasības.

Attiecībā uz līdz šim Austrijā noteikto aizsargājamo teritoriju tiesisko aizsardzības statusu, teritorijai, kas atbilst kritērijiem, lai to noteiktu par ĪAT, ir jāveic "īpaši aizsardzības pasākumi" attiecībā uz tajā katrā konkrētajā gadījumā noteikto putnu faunu un ir arī nepieciešams precīzi noteikt vajadzīgos aizsardzības pasākumus un orientēties uz ĪAT un tajā dzīvojošo sugu īpašajām pazīmēm un vides nosacījumiem. Tiesiskajos aizsardzības instrumentos iekļautajiem īpašajiem saglabāšanas mērķiem Putnu aizsardzības direktīvas 4. panta 1. un 2. punkta nozīmē vai, attiecīgi, īpašajiem aizsardzības mērķiem Dzīvotņu direktīvas 6. panta 2. punkta nozīmē attiecībā uz katrā konkrētajā gadījumā skartajām putnu sugām, kopā ar nepieciešamajiem konkrētajiem pasākumiem un noteikumiem (aizliegumiem un piedāvājumiem) attiecībā uz teritoriju ir jābūt katrā ziņā saistošiem un pietiekami publiskiem. Pēc atsevišķās federālās zemēs pastāvošā regulējuma pārbaudes var secināt, ka šajā regulējumā paredzētais aizsardzības statuss neatbilst iepriekš minētajām prasībām un līdz ar to nevar atzīt, ka tas atbilstu Putnu aizsardzības direktīvas un Dzīvotņu direktīvas noteikumiem.

⁽¹⁾ OV L 103, 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 206, 7. lpp.

Prasība, kas celta 2007. gada 30. novembrī — Eiropas Kopienas Komisija/Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-536/07)

(2008/C 51/56)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienas Komisija (pārstāvji — D. Kukovec un R. Sauer, pārstāvji)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika